

Випуск № 64

Січень 2016 року

Шкільна стежина

Щомісячна газета Ємільчинської ЗОШ I-III ступенів №1

Соборність - це не просто свято

Кожен свідомий українець повинен знати та відзначати національні свята нашої країни, адже це історія нашого чарівного краю, без якої б не було ані теперішнього, ані майбутнього.

22 січня 1919 року в Києві на Софійському майдані сталася визначна подія в історії нашого народу - урочисте проголошення Акту Злуки:

в єдину українську соборну державу об'єдналися Українська Народна Республіка і Західно-Українська Народна Республіка. Цей день є дуже важливою датою для кожного украї-

нця, оскільки об'єднались в єдине ціле землі, що становлять тепер велику частину нашої держави.

Соборність — це не просто свято, ні, це-символ. Символ довготривалої боротьби українців за незалежність і свободу, символ братерства і порозуміння. Я вважаю, що відзначення цього свята сьогодні важливе, як ніколи. Воно нагадує нам про те, що лише в єдності ми маємо силу, лише разом зможемо подолати всі біди та нещастя, які випали на долю нашого багатостраждального народу.

На знак єдності українського народу, в честь Акту Злуки, універсалу про об'єднання УНР і ЗУНР у соборну Україну, був утворений «живий ланцюг», який відбувся 21 січня 1990. Цей ланцюг був утворений дуже багатьма людьми, українцями, що прагнули єдності східних і західних земель нашої країни. Саме він є живим доказом братерства, рівності нашого народу, який пролив чимало крові заради суверенності України.

Нещодавно і у нашій школі був утворений «живий ланцюг». Школярі, взяв-

шись за руки, утворили довгелезний ряд в знак соборності нашої країни. Якби сторонній очевидець подивився на нас, патріотів з гордо піднятими головами, в нього не залишилося б сумнівів, що майбутнє країни в на-

дійних руках.

Зараз, на жаль, на долю нашої неньки-України випало чимало випробувань. Нам, українцям, необхідно тепер, як і у 1919 році, знайти спільну мову та порозумітися, адже, пам'ятайте, ми власноручно пишемо сторінки історії і на помилку не маємо жодного права. Нам можуть не пробачити її ані прашури, ані нащадки...

Петрук Олексій, 9-А клас

«Україна - соборна держава, сонценосна колиска моя»

22 січня ми відзначаємо День Соборності України. В цей день 19 року на Софіївській площі перед кількатисячним населенням Києва було проголошено акт злуки УНР і ЗУНР. Вперше за довгі роки було об'єднано всі етнічні землі України.

Теперішні нащадки пам'ятають і шанують свою історію. Так в нашій школі відбулося відзначання Дня Соборності. Розпочалось все з радіопередачі «Нас єднає Україна». Також, як і в 1990 році відбувся ланцюг єднання від Києва до Львова, так і в нас відбулося об'єднання дітей школи під звуки державного гімну.

В цей день в районному Будинку культури проходив відео урок

«Українська державність: історія та сучасність», на ньому були присутні і учні нашої школи.

На завершальному етапі дня відбулося покладання квітів до меморіальних дощок загиблим воїнам в АТО Сагану Сергію та Макарчуку Юрій, які, як і 98 років тому молоді юнаки, повстали

проти загарбника. Наша подяка їм не має меж. Я хотів би присвятити вірш всім загиблим за Україну та її незалежність.

Вже зранку загула земля,
Деся вдаліні почувся залп гармати.
Там розпочався бій не на життя,
На смерть стояли молоді хлоп'ята.

І кров'ю заливалася земля,
Текла вона рікою між камінням.
І не одне життя у пам'яті людей
Лишилося нетлінним.

Палько Олександр, 11-А клас

Казкові канікули у столиці

Новий 2016 рік я зустріла у колі своєї родини. Та, оскільки полюбляю подорожі, прийняла запрошення відвідати місто Київ.

Святкові дні були веселими, незважаючи на морозні погодні умови. Вечірній Київ переливався грайливими вогниками новорічних освітлень. Біля ошатно вбраної ялинки зібралося багато людей. Кожен хотів придивитися

до ялинкових прикрас. Присутні дітлахи весело роздивлялися вбрання Діда Мороза та Снігуроньки, які вчасно завітали на свято столиці.

Інші ялинки біля входу до алеї також не залишилися без казковості. На вікнах будинків весело світилися маленькі вогники, які

надавали Хрещатику чарівності та краси. Скрізь майоріли україн-

ські прапори. Новорічні феєрверки освітлювали вулиці Майдану Незалежності. Всі люди проходили над чарівним переплетінням гірлянд, вогні яких ніби розсіяв сам Богдан Хмельницьких. На згадку про веселі новорічні канікули я зробила декілька фото і придбала сувеніри. Неодмінно приїду у Київ знову, тільки дочекаюсь весняних канікул.

Дідус Вероніка, 6-Б клас

Як я провів зимові канікули

Під час зимових канікул я відвідав головну ялинку Києва на Хрещатику.

Це дуже гарна ялинка, прикрашена різними іграшками і гірляндами. Я катався на каруселях, на паровозик, спускався з гір-

ки. Фотографувався з казковими персонажами, оленями.

Були там і вовк, пінгвін.

Навіть у кіндерсюрпризі можна було сфотографуватися. А ще—було багато ласощів та інших розваг. Я дуже задоволений, що потрапив на ялинку і на ярмарку Кіндера.

Костіков Данііл, 4-А клас

Всеукраїнська акція

Волонтерство, благодійність і милосердя стали нероздільними у зв'язку з подіями на сході нашої країни.

Протягом тривалого часу за ініціативи українського благодійного фонду «Овес» уся країна збирає кришечки від пластикових пляшок. Саме від них залежить життя бійців АТО, бо 500 000 кришечок – це протез руки, а 850 000 – протез ноги. Насправді протези з кришечок ніхто не робить. Сировина, отримана після їхньої переробки, йде тільки для виготовлення дрібних частин суглоба протеза.

Одна кришечка важить близько трьох грамів, а на один протез необхідно не менше тонни.

Зібрані кришечки фонд «Овес» здає на вторинну сировину підприємству «Бровари-Вторма», а виручені гроші планують витрати-

ти на оплату імпорتنих протезів для бійців АТО.

Наша школа також приєдналася до цієї благодійної акції. Спільними зусиллями учнів та вчителів було зібрано більше трьох тисяч кришечок. Ми вдячні всім, хто прийняв активну участь у цій акції, яка допоможе врятувати життя нашим бійцям.

Важливо бути небайдужими до тих, хто захищає нашу Україну. І пам'ятаймо слова американської письменниці Хелен Келлер: «Справжнє милосердя – це бажання приносити користь іншим людям, не думаючи про винагороду»

*Президент школи
Кондратюк Аня*

Акція “Різдвяна листівка”

Нещодавно, саме напередодні Нового року, наша Ємільчинська ЗОШ №1 вирішила взяти участь в акції “Різдвяна листівка в підтримку дітей Японії”.

Учні охоче погодились, адже для багатьох участь у такому заході була першим досвідом. На уроках технології юні майстри й майстрині підготували новорічні та різдвяні листівки з теплими привітаннями для дітей Японії.

Надсилання листівок відбувалось безпосередньо через Житомирську

гімназію №23, яка має налагоджені зв'язки з Японією.

Відповідь від наших іноземних друзів не забарилася. Вони прислали для нас власноруч створені вироби. Для нашої школи це є виявом початку дружніх взаємовідносин і підтримки, що так необхідна для всіх людей і, особливо, для дітей.

Савчук Софія, 11-А клас

Бій під Крутами

“На Аскольдовій могилі поховали їх, тридцять мужніх українців, славних, молодих. На Аскольдовій могилі український цвіт - по кривавій дорозі нам іти у світ...” - ці слова належать П. Тичині, який нагадує нам про одну з найтрагічніших сторінок нашої історії. А історія наша вмиє кров'ю і сльозами, і ми повинні знати про бій під Крутами.

“20 січня 1918 року на переговорах Бахмач - Ніжин (під Крутами) останній резерв УНР — Допоміжний Курінь Студентів Січових Стрільців стає до бою. 300 юнаків під орудою сотника Омеляченка. По три набойки на душу. Проти 13000 муравйовських зарізків”.

Крути — залізнична станція між Бахмачем та Ніжином, де 17 (30) січня 1918 року відбувся бій, у якому взяли участь студенти-добровольці Українського Народного Університету та Київського Університету ім. Св. Володимира, учні старших класів Кирило-Мефодіївської гімназії. Хоча про яких добровольців могла бути мова? Добровольці — ті, хто виступає з доброї волі. А їм сказали так:

“Або погоджуйтесь бути добровольцями, або повертайтеся по своїх домівках і немає чого вам робити серед студентів”...

І повезли їх у холодних вагонах на станцію Крути. Хлопці вийшли з вагонів і ще довго йшли пішки під лютим морозом. Нарешті зринула команда ставати табором, братися за лопату і якомога надійніше закопуватися в землю. Ввечері, коли хлопці, обливаючись липким потом, довбали замерзлу землю, кінна розвідка сповістила, що насувається ворожа сила, удесятеро більша і потужніша за нашу... Ночували студенти на полі в снігу. Минула довга ніч, настав похмурий ранок. Раптом розітнувся ворожий гарматний постріл. За ним другий, третій. Розпочався нерівний бій. Протягом 5 годин українські підрозділи стримували атаки ворога. Але українська молодь не злякалася, не кинулася врозтіч. Хоробрі лицарі з вигуками “Слава!” зустріли ворога мужньо. Вони билися хоробро, взято, з подиву гідною мужністю. Волили вмерти, а не здатися в полон.

Загиблих було поховано з військовими почестями на Аскольдовій горі у Києві. Триста молодих героїв упали смертю хоробрих, віддавши своє життя за волю України!

Омелянчук Анастасія,
9-А клас

«Останні кулі в патронаж..»

Останні кулі в патронаж.

На плечі весь вантаж.

В руки - автомат:

На війну іде солдат.

В нього іскри у очах,

І коханої фото у руках.

Він вже знав, що не повернеться додому,
Що поляже на горбу крутому.

Попрощавшись із ріднею,

В путь відправився із сотнею своєю.

Вже він знав, що чекає його там,

Але сказав собі: «Я не здамся ворогам!»...

Настала мить кривава,

Ворожа куля аж до серця дістала,

На землю повалила молодого юнака.

Останні кулі в патронаж.

І на плечі весь вантаж.

В руки - автомат.

Не вернувся з війни солдат...

Палько Олександр, 11-А клас

Сон Марусі Чурай

Щоночі бачу один сон:
Несе мені хтось приговор,
І всі кричать: “Загинь, помри,
Не будеш жити в цім житті!”
І дивно, я не пам'ятаю,
Що я зробила, я не знаю!
Питаю:
- Люди, що таке?
- Життя з тобою вже тяжке!
І відповідь не розумію,
Та більш питати я не смію.
Лише тяжка десь там рука
Тяжить біля мого плеча.
“Невже ж уб'ють???”
-собі міркую,
І раптом звідкись голос чую:
“Ну досить, годі! Зупинись!”
Собі кричу й прошу: “Проснись!”
Тепер я точно розумію,
Чом проклинали так мене!
О Боже, я його ж то вбила,
Я жить не можу більш тепер.

Як страшно, Боже, я вмираю,
Вже світ не бачу я тепер,
Не сплю і вже я точно знаю,
Що жить не буду відтепер.
Уб'ють, не дасть мені й дихнути
Ота проклятая петля.
Чому ж я йду на тії муки?
Де ж зараз матінка моя?
Вона б мені дала пораду,
Спасла мене від тої петлі,
Вона— одна моя одрада,
Та стане дім мій у землі.
А голос той, то він був?
Може...ні, можливо,
Це все брехня.
Та й це мені не допоможе,
Життя—це біль, вже знаю я!
Вже скоро смерть...
Ідуть солдати,
І чуть в ходьбі їх приговор,
Все ближче йде отой час страти,
І буду бачить вічний сон!

Гзовська Валентина, 10-А клас

Ворогам від України

Смійся, смійся, лютий враже,
Твоя слава ще поляже
У глибоку могилу,
У страшную домовину.
Тобі не жить на цім світі,
Не красуватись у житті.
Не будеш тут ти панувати,
Тобі в могилі спочивати,
Хотів мене туди загнать?
І на землі тут панувать?!
Е ні, побачиш, не діждеш!
Мене туди ти не зженеш!
Мене ти більше не лякаєш,
Душі моєї ти не знаєш.
Не називай мене сестрою,
Готуючи синів до бою!
Повернеться твоє те зло
До тебе, ось не повезло!
Забув наші слова святі,
З якими ми йдемо в житті:
Хто прийшов із мечем,
Від меча загине...
Що ж, у цьому житті
Ти підеш до могили...
Так що знай, зрозумій,
Підеш на нас—то поляжеш,
І не спасе вже ніщо,
Тож не смійся, лютий враже!

Гзовська Валентина, 10-А клас

Над випуском працювали:

Учасники курсів “Практичної журналістики” (керівник Палько Наталія Миколаївна) та “Основи створення друкованих видань та їх дизайн” (керівник Філоненко Катерина Володимирівна), учні 9-А класу (класний керівник Павленко Тетяна Євгенівна)

Головний редактор: Ходоровська Олександра

Художні редактори: Кондратюк Анна,
Омельянчук Настя

Журналісти: Палько Олександр, Кондратюк Аня,
Дідус Вероніка, Костіков Даніїл,
Савчук Софія, Омельянчук Анастасія,
Гзовська Валентина

Спілкуйтеся з нами:

E-mail: emschool_1@ukr.net

Шкільний сайт: www.emschool1.at.ua